

РЕШЕНИЕ

№ 1346

гр. София, 04.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 08.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **12293** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. М. М., гражданин на С., чрез адв. В., против Решение № 36-ОК/26.11.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което не е допусната последваща молба за закрила, подадена от чужденеца, до производство за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение и връщане на преписката за ново разглеждане, поради допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Твърди се, че в нарушение на чл. 13, ал.2, т.4 от ЗУБ и чл. чл. 42, ал. 2, параграф последен от Директива 2013/32/ЕС, в обжалваното решение интервюиращият орган не е изложил мотиви защо счита изложените от жалбоподателят нови обстоятелства за неотнормими към личното му положение или страната му на произход, а единствено декларативно го е заявил. Посочва се, че с Решение от 10.10.2019г. по жалба № 34016/2018 на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по отношение на жалбоподателя са установени нарушения на членове 2, 3 и 13 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС), като в оспореното решение интервюиращият орган не е обсъдил на какво се основават тези констатации на ЕСПЧ. Твърди се, че именно те са причината жалбоподателят да има основание да подаде последваща молба за закрила, основаваща се не просто на безспорно нововъзникнали

обстоятелства, но на такива, които са от съществено значение за личното му положение и ситуацията в страната му на произход. Излагат се доводи, че в решението си ЕСПЧ, след като прави обстойна преценка на ситуацията в С. от 2016г. до постановяване на решението, я намира за такава, че връщането на жалбоподателя от България в С., въз основа на заповедта за експулсиране от 06.11.2013 г., би довело да нарушаване на чл. 2 и 3 от ЕКЗПЧОС и установява нарушение на член 13 във връзка членове 2 и 3 от ЕКЗПЧОС. Посочва се, че интервюиращият орган не е описал в мотивите си за недопускане, че именно заповедта за експулсиране на жалбоподателя е била причината, поради която с Решение №6646/07.08.2015г. му е отказано предоставяне на бежански и хуманитарен статут на основание чл. 12, ал. 2, т. 4 от Закона за убежището и бежанците. Твърди се, че заповедта за експулсиране и последвалото възражение на ДАНС да се предостави международна закрила на жалбоподателя са основните обстоятелства, мотивирали съдебните инстанции в производството по ЗУБ да потвърдят това решение, като след окончателното потвърждаване на отказа на ДАБ с Решение № 8 от 23.01.2018г. на ВАС е подадена и жалбата пред ЕСПЧ. Изложени са доводи, че единствената пречка за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя се явява заповедта за експулсиране на ДАНС и възражението на агенцията в предходното производство по ЗУБ. Поради това е изразено становище, че отмяната на решението, с което заповедта за експулсиране е потвърдена и възобновяването на производството по обжалването ѝ пред друг състав на ВАС, въз основа на осъдителното решение на съда в С., се явяват от особено съществено значение за личното положение на жалбоподателя и обосновават допускането на последващата му молба за закрила. Твърди се, че пропускът на ответния орган да обсъди така изложените обстоятелства и представените писмени доказателства, обосновават незаконосъобразност на административния акт, който следва да бъде отменен и върнат със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. В хода на съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. В., който излага подробни аргументи за незаконосъобразност на оспореното решение и моли за неговата отмяна.

Ответникът - интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците, чрез процесуален представител юрк. Ч., изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага доводи, че ДАБ действа при условията на обвързана компетентност и въз основа на представените с последващата молба писмени доказателства интервюиращият орган е приел, че не са налице нововъзникнали факти от съществено значение за жалбоподателя.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Началото на процесното административно производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила рег. № УП6675 от 18.11.2020 г. на ДАБ-МС, подадена от А. М. М., от мъжки пол, [дата на раждане] г, в [населено място], С., гражданин на С., вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ7000096963.

Молбата е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. По молби за международна закрила подадени от чуждия гражданин има образувани и приключили с влезли в сила решения две административни производства. Първото от тях е започнало с регистрирането на чужденеца с рег. лист № УП 6675/12.08.2013 г. и

е приключило с решение №6950/06.10.2014 г. на заместник-председател на ДАБ, с което административното производство е прекратено. Административният акт не е обжалван и е влязъл в сила.

Второто по ред административно производство е приключило с решение № 6646/07.08.2015 г., с което заместник-председателят на ДАБ е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. М. М., позовавайки се на писмено становище от 18.06.2015 г., издадено от Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/. В становището на ДАНС е посочено, че чужденецът представлява заплаха за националната сигурност и поради това е възразено срещу предоставянето на международна закрила в Република България. С решение № 6150/16.10.2015 г., постановено по адм. дело № 8549/2015 г. по описа на Административен съд София-град, жалбата на чужденеца срещу решението е отхвърлена, в частта, с която му е отказано предоставяне на статут на бежанец, а в частта, с която е отказано предоставянето на хуманитарен статут административният акт е отменен. С решение № 14331/28.12.2016 г. Върховният административен съд е отменил постановеното от АССГ решение и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на АССГ. С решение № 1453 от 08.03.2017 г., постановено от АССГ, е отхвърлена жалбата на чуждия гражданин срещу решение № 6646/07.08.2015 г. на заместник-председателя на ДАБ в частта, с която е отказано предоставянето на хуманитарен статут. С решение № 8 от 23.01.2018 г., постановено от ВАС, решението на АССГ е оставено в сила.

Със заповед № 3-2731 от 6.11.2013 г., издадена от председателя на ДАНС, на А. М. М., на основание чл. 42, ал. 1, т.1 от ЗЧРБ, са наложени принудителни административни мерки „експулсиране“ и „забрана за влизане в страната“ за срок от пет години. С решение № 8- 7 от 06.08.2014 г., постановено от ВАС, жалбата на чужденеца срещу заповедта на председателя на ДАНС е отхвърлена.

С процесната молба за предоставяне на международна закрила рег. № УП6675 от 18.11.2020 г. от чужденеца са представени заверни копия от Решение № 13975/12.11.2020 г., постановено по адм. дело 566/2020 г. по описа на ВАС – Петчленен състав и решение на ЕСПЧ, постановено по жалба № 34016/18 по дело О.Д. срещу България.

Установява се, че с решение от 10.10.2019г., постановено по делото О.Д. срещу България (О.Д. v. В.), образувано по жалба №34016/18, Европейският съд по правата на човека постановява, че връщането на жалбоподателя от България в С. въз основа на заповедта за експулсиране от 6.11.2013 г., потвърдена от Върховния административен съд, ако бъде извършено, би довело до нарушение на членове 2 и 3 от Конвенцията. ЕСПЧ е установил и наличие на нарушение на чл. 13 във вр. с чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията.

С Решение № 13975/12.11.2020 г., постановено по адм. дело № 566/2020 г. по описа на ВАС, е отменено влязлото в сила решение № 8-7 от 06.08.2014 г., постановено по адм. д. № С-8/2014 г. по описа на Върховния административен съд и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на седмо отделение на ВАС. В изпълнение на решението е образувано адм. д. № 12253/2020 г. по описа на АССГ, насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 24.02.2020 г.

С оспореното в настоящото производство Решение № 36-ОК/26.11.2020 г., издадено от интервюиращ орган при ДАБ, молба с рег. № УП6675 от 18.11.2020 г., подадена от А. М. М., не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Според мотивите, изложени от административния орган, представените с

последващата молба доказателства са нови, но нямат никакво отношение към личното положение на чужденеца или към страната му на произход. Посочено е, представените решения са относими към издадената заповед за експулсиране на чуждия гражданин, а не към бежанската му история. Същевременно адм. д. С-8-/2014 г. е върнато за ново разглеждане и все още не е приключило. Интервюиращият орган се е позовал на решенията, постановени от съда, във връзка с осъществения контрол на производствата по реда на ЗУБ, и е приел, че същите не обосновават предпоставки за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут на кандидата. Като е приел, че в последваща молба чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, ответникът е формирал извод, че е недопустима и производство за предоставяне на международна закрила не следва да се образува. При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Решение № 36-ОК/26.11.2020 г. е издадено от компетентен орган – К. И., главен експерт в РПЦ – С., определен за интервюиращ орган на ДАБ със Заповед № РД05-253/23.03.2016 г. /л.15/ на председателя на ДАБ. Актът е издаден при спазване на процедурата и срока, регламентирани в чл. 76а и чл. 76б ЗУБ.

Съгласно чл. 13, ал. 2 от ЗУБ (в редакцията изм. ДВ, бр. 89 от 2020 г.) подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на [глава шеста, раздел III](#). Нормата на чл. 76а от ЗУБ предвижда извършване на преценка на допустимостта на последваща молба за международна закрила, преди да се пристъпи към разглеждането ѝ по същество. Съгласно чл. 76б ЗУБ, в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила, интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: 1. допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила; 2. не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила.

Следователно, в производството по чл. 76б ЗУБ подлежи на преценка наличието на нови обстоятелства, както и дали чужденецът се позовава на никакви нови факти, които са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, като тези обстоятелства несъмнено следва да са свързани с разглеждането на въпроса дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#).

В случая не се спори, че подадената от жалбоподателя молба за предоставяне на международна закрила рег. № УП6675 от 18.11.2020 г. е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ. Оспорен е изводът на ответния орган, че представените от чужденеца писмени доказателства не установяват наличието на никакви нови обстоятелства от значение за личното му положение и страната по произход.

Интервюиращият орган е приел, че представените от чужденеца документи не сочат никакви нови обстоятелства от значение за личното му положение и страната по произход, без да събере доказателства и да обсъди актуалната ситуация в страната по произход – С.. Действително, в последващата молба жалбоподателят не се е позовал

на нови данни относно родината си, но за да формира извода си за недопустимост на молбата ответникът е следвало служебно да събере доказателства и да обсъди актуалното положение в С.. В тази насока е и нормата на чл. 33, § 2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС, която като критерий за недопустимост на молбата за закрила регламентира и проверката дали са се появили нови елементи или факти, свързани с предварителното разглеждане на това дали този кандидат отговаря или не на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Следователно органът следва да извърши проверка за наличието на нови обстоятелства не само въз основа на твърденията и документите, представени от кандидата, но и служебно, нещо което в случая не е сторено и ситуацията в страната на произход към датата на подаване на молбата е останала неустановена и необсъдена.

На следващо място, неправилен е изводът на интервюиращия орган, че представените с последващата молба доказателства нямат никакво отношение към личното положение на чужденеца или към страната му на произход. Представените от жалбоподателя доказателства - решение от 10.10.2019г., постановено по делото О.Д. срещу България (О.Д. v. В.) на ЕСПЧ и Решение № 13975/12.11.2020 г., постановено по адм. дело 566/2020 г. по описа на ВАС, са нови, както изрично е посочил и ответникът, но и несъмнено сочат нови обстоятелства, които са от значение както за личното му положение, така и за страната по произход. Това е така, тъй като с решението от 10.10.2019 г. Европейският съд по правата на човека е постановил, че ако бъде извършено връщането на жалбоподателя от България в С. въз основа на заповедта за експулсиране от 6.11.2013 г., потвърдена от ВАС, би довело до нарушение на чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията, регламентиращи съответно правото на живот и забраната за подлагане на изтезания или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. ЕСПЧ е установил и наличие на нарушение на чл. 13 вр. чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията. В т. 14 от решението Съдът е установил, че в решение от 07.08.2015 г., с което е отхвърлена втората молба за закрила, Държавната агенция за бежанците е отчела, че жалбоподателят има право на хуманитарен статут, с оглед ситуацията в С., от който обаче не би могъл да се възползва, поради становище от 18.06.2015 г. на ДАНС, съгласно което той представлява заплахата за националната сигурност. На следващо място, обсъждайки оплакванията на жалбоподателя по чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията, ЕСПЧ подробно е разгледал ситуацията в С., като е установил, че сигурността и хуманитарната ситуация, а така също естеството и обхвата на военните действия в С. са претърпели драстично влошаване в периода от пристигането на жалбоподателя в България през юни 2013 г. до окончателното решение, потвърждаващо заповедта за експулсиране, но също така между тази последна дата и отказа за предоставяне на закрила на засегнатото лице. Съдът е отбелязал, че „тази ситуация изглежда продължава и до днес“ /т. 53 от решението/, а в т. 55 от решението Съдът е приел, че чужденецът не може да се завърне в безопасност в С., в [населено място] или другаде в страната. Във връзка с оплакванията по чл. 13 от Конвенцията, регламентиращ правото на ефективни правни средства за защита, Съдът е отбелязал, че в случай на благоприятен резултат от производството по предоставяне на международна закрила, жалбоподателят би бил защитен от евентуално експулсиране. Следователно, с решението на ЕСПЧ, което представлява ново доказателство, са установени обстоятелства, които са от съществено значение, както за бежанската история на чужденеца – установено е наличието на сериозен риск за безопасността на

А. М. М. при евентуалното му завръщане в С., така и относно ситуацията в държавата по произход - констатирано е драстично влошаване на ситуацията в С. от момента на пристигане на лицето в България и към настоящия момент.

Действително, както посочва ответникът в оспореното решение и процесуалният му представител – в съдебното производство, с решението на ЕСПЧ е установено нарушение на чл. 2, чл. 3 и чл. 13 от Конвенцията в резултат на издадената на чужденеца заповед за експулсиране, а не във връзка с производството по предоставяне на закрила. От представените по делото доказателства - решение № 6646/07.08.2015 г. на заместник-председателя на ДАБ, решение № 1453 от 08.03.2017 г., постановено от АССГ и решение № 8 от 23.01.2018 г., постановено от ВАС, обаче се установява, че след като административният орган е установил, че спрямо А. М. М. са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут, е приел, че такъв не следва да му бъде предоставян, тъй като съгласно становище на ДАНС представлява опасност за националната сигурност на България. Както заместник-председателят на ДАБ, така и съдът, са се позовали на заповед № 3-2731 от 6.11.2013 г., издадена от председателя на ДАНС, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „експулсиране“. Това обстоятелство нееднократно е отбелязано и в решението от 10.10.2019 г. на ЕСПЧ. Ето защо представените решения на ЕСПЧ и ВАС сочат наличието на нови обстоятелства, които са от значение за личното положение на чужденеца и за страната му на произход и увеличават в значителна степен вероятността на лицето да се предостави закрила, което обуславя разглеждането на молбата да продължи по същество /чл. 40, §. 3 от Директива 2013/32/. Дали тези нови факти и данни ще обосноват предоставяне на закрила не е въпрос, който подлежи на обсъждане в настоящото производство.

Неоснователни са доводите на ответника, чрез процесуалния му представител, за законосъобразност на оспореното решение, предвид изразеното от ДАНС отрицателно становище и сроковете в производството по чл. 76б ЗУБ, които представляват пречка да бъде съобразен изходът от адм. д. № 12253/2020 г. по описа на АССГ. В производството по реда на чл. 76б ЗУБ административният орган дължи единствено преценка дали са представени нови доказателства и сочат ли те на нови обстоятелства, относими към бежанската история на кандидата и/или към страната му по произход. В случая бе установено наличието на нови обстоятелства от значение за личното положение на жалбоподателя, тъй като с Решение № 13975/12.11.2020 г., постановено от ВАС, е отменено влязлото в сила решение № 8-7 от 06.08.2014 г. на ВАС и делото е върнато за ново разглеждане. Какъв ще е крайният изход на адм. д. № 12253/2020 г. по описа на АССГ не е обстоятелство, което подлежи на разглеждане и обсъждане в процесното административно производство.

Изводът на ответника за недопустимост на последващата молба бе опроверган от представените по делото доказателства, поради което искането за закрила, като допустимо, следва да бъде разгледано по същество. Именно в това производство следва да бъде преценено наличието на основания за предоставяне на международна закрила на чужденеца, включително след като бъдат анализирани и новопредставените доказателства, съответно да

бъде съобразено решението на съда по адм. д. № 12253/2020 г. по описа на АССГ, с предмет оспорване законосъобразността на заповед № 3-2731 от 6.11.2013 г. В това производство следва отново да бъде изискано писмено становище от ДАНС, съгласно чл. 58, ал. 10 ЗУБ, както и да бъдат събрани и анализирани доказателства за актуалната ситуация в С., като бъде съобразено и приетото в решение от 10.10.2019г., постановено по делото О.Д. срещу България (О.Д. v. В.) на ЕСПЧ.

По гореизложените съображения оспореното решение подлежи на отмяна, поради противоречието му с материалния закон и необоснованост, а преписката следва да бъде изпратена на председателя на ДАБ за разглеждане на последващата молба в общо производство по реда на ЗУБ, при съобразяване с указанията по тълкуването и приложението на материалния закон, дадени с решението.

Воден от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. М. М., гражданин на С., Решение № 36-ОК/26.11.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС.

ИЗПРАЩА преписката на председателя на ДАБ за образуване на производство за предоставяне на международна закрила и произнасяне по молба рег. № УП6675 от 18.11.2020 г., подадена от А. М. М., след изпълнение на указанията, дадени с мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: